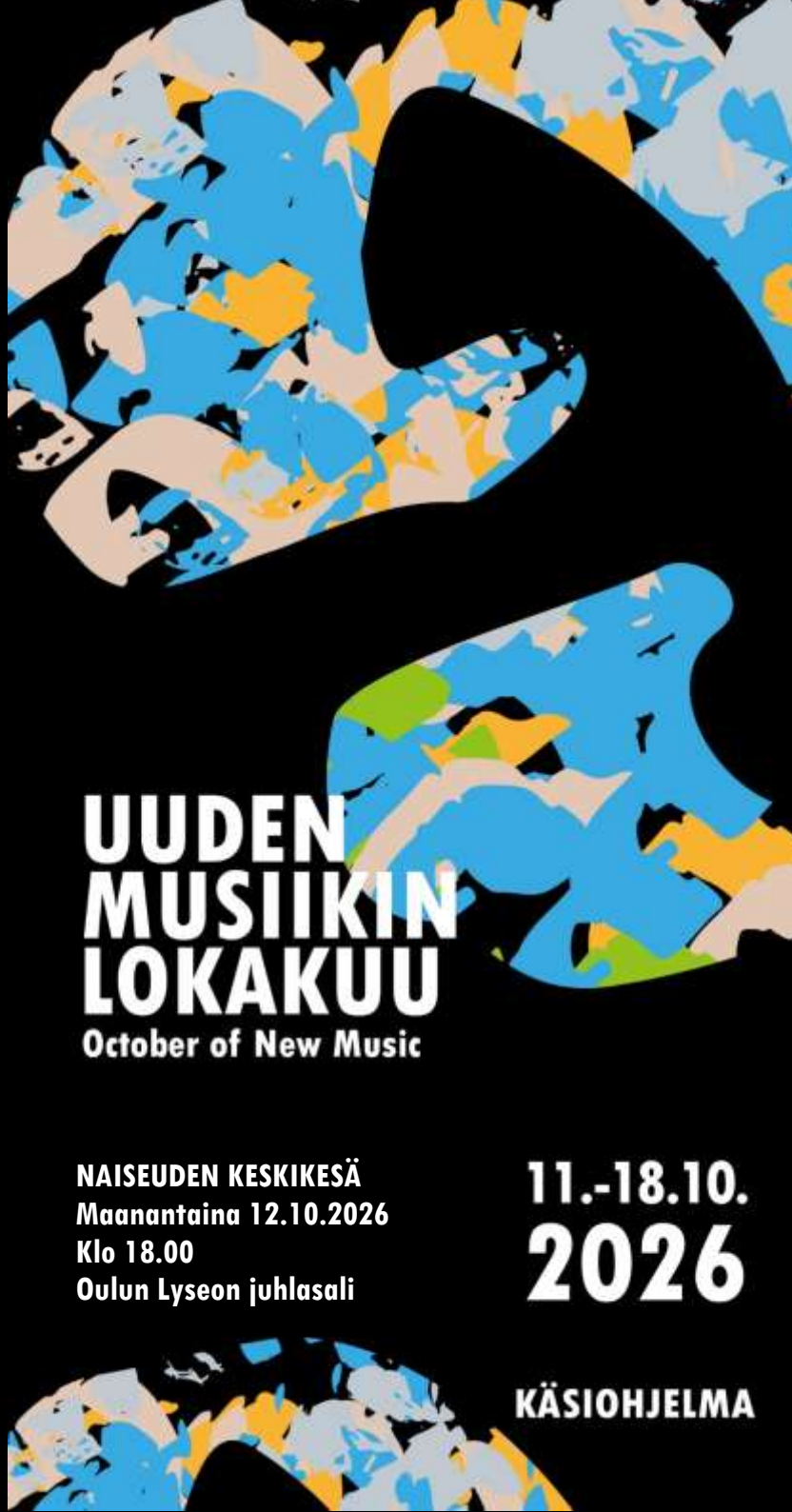

UUDEN MUSIIKIN LOKAKUU

October of New Music

NAISEUDEN KESKIKESÄ
Maanantaina 12.10.2026
Klo 18.00
Oulun Lyseon juhlasali

11.-18.10.
2026

KÄSIOHJELMA

TUKIJAT

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Suomen
Kulttuurirahasto

Musiikin
edistämissäätiö

OULU
2026

KONEEN SÄÄTIÖ

Greta ja Viljami Lehtisen säätiö

**11.-18.10.
UUDEN 2026
MUSIIKIN
LOKAKUU**

Pohjois-Suomen 22. nykymusiikkijuhlat

NAISEUDEN KESKIKESÄ

**Mari Klemettilä
Tiina Kukkula**

**Maanantaina 12.10.2026
Klo 18.00
Oulun Lyseon juhlasali**

OHJELMA

Tiina Kukkula (s. 1976)

Samaan tahtiin (Tiina Kukkula)

Täällä minä olen, keittiössä! (Eira Stenberg)

Herääminen (Saima Harmaja)

Kehtolaulu (Kirsi Kunnas)

Naisia kuvastimen äärellä (Anna-Mari Kaskinen)

Amaryllikseni (Tiina Kukkula)

Vaikka kaiken kadottaisin (Katri Rauanjoki)

Tyttären tytär (Katri Rauanjoki)

Keskikesä (Katri Rauanjoki)

Olen tyttö, ihanaa! (Merja Virolainen)

Avarasyllisen naisen laulu (Anna-Leena Härkönen)

Mari Klemettilä, sopraano

Tiina Kukkula, piano

Naiseuden keskikesä

Mitä tapahtuu, kun kaksi ystävästä pysähtyy kahvikupin ääreen — keski-iän kynnyksellä tai sen jo ylittäneinä? Nauretaan, jaetaan kipuja, muistoja ja unelmia. Puhutaan rakkaudesta, äitiydestä, ikääntymisestä ja siitä, mitä on olla nainen ajassa, jossa ei ole enää kiire miellyttää.

Naiseuden keskikesä on sävykäs ja koskettava lied-sarja, jonka on säveltänyt Tiina Kukkula. Konsertin käsikirjoituksen on laatinut kirjailija Katri Rauanjoki. Esityksessä musiikki ja tekstit nivoutuvat lämpimäksi tarinaksi kahden naisen kohtaamisesta. Kertomus kulkee suomalaisilta naisrunoilijoilta poimittujen tekstien kautta, joissa kaikuvat niin arkinen huumori kuin syvä elämäkokemus.

Konsertissa kuullaan uusia, tätä kokonaisuutta varten sävellettyjä lauluja — osa niistä saa kantaesityksensä tässä konsertissa. Musiikillinen kieli liikkuu klassisen liedin perinteessä, mutta tuo siihen myös tuoretta, yksilöllistä ilmaisuja — kevyesti, raskaasti, kirkkaasti ja sameasti — kaikissa elämän sävyissä.

Tiina Kukkula.

Kuva Kimmo Pihlajamaa.

Säveliä naisen maailmasta

Tiina Kukkula (s. 1976, Oulu) on säveltäjä, pianisti ja musiikkipedagogi (YAMK). Hän on toiminut pianonsoitonopettajana yli kahden vuosikymmenen ajan ja työskentelee lin kansalaisopistossa musiikin vastaavana opettajana sekä pianonsoitonopettajana.

Kukkula säveltää piano- ja kamarimusiikkia sekä erityisesti laulumusiikkia. Hänen teoksiaan on esitetty muun muassa Uuden musiikin lokakuu -festivaaleilla. Sävellystyössä tärkeällä sijalla ovat runouden ja musiikin välinen vuoropuhelu sekä yhteistyö laulajien kanssa. Kukkula on myös säveltänyt ja toteuttanut erilaisia musiikkiprojekteja, kuten musikaalin Miksi laulaa en saa sekä lasten- ja kamarimusiikkiteoksia.

Kukkula esiintyy aktiivisesti pianistina ja tekee yhteistyötä erityisesti laulajien kanssa. Hän muodostaa sopraano Mari Klemettilän kanssa lied-duon, joka palkittiin vuonna 2025 Laulun valo -lied-duokilpailussa yhtenä kilpailun voittajaduoista. Duon yhteistyö jatkuu konserttien ja uuden suomalaisen laulumusiikin parissa.

Pedagogina Kukkulaa kiinnostaa erityisesti säveltämisen tuominen osaksi pianonsoitonopetusta. Hänen palkitussa YAMK-opinnäytetyössään kehitettiin opetusmateriaalia, jonka avulla säveltämistä voidaan hyödyntää pianotunneilla. Hän täydentää jatkuvasti osaamistaan muun muassa sävellyksen ja lied-musiikin parissa.

Mari Klemettilä.

Kuva Kimmo Pihlajamaa.

Laulun voimalla elämän matkalla

Mari Klemettilä (s. 1968, Oulu) on oululainen sopraano ja laulupedagogi, joka toimii laulun lehtorina Oulun konservatoriossa. Klemettilä on valmistunut filosofian maisteriksi Oulun yliopistosta sekä laulupedagogiksi Oulun konservatoriosta ja Oulun seudun ammattikorkeakoulusta, jossa hän on suorittanut myös solistiset erikoistumisopinnot. Klemettilä on esiintynyt monipuolisesti lied- ja kirkkomusiikkikonserteissa sekä solistina ooppera- ja teatteriproduktioissa. Hän on toiminut solistina muun muassa Oulun konservatorion oopperastudiossa ja Oulun Teatterissa sekä useissa suurissa kirkkomusiikkiteoksissa. Lisäksi hän on työskennellyt kuorojen kouluttajana ja liedmusiikin parissa. Klemettilän taiteellisessa työssä keskeisellä sijalla ovat lied, laulun ja tekstin välinen vuoropuhelu sekä yhteistyö pianistien ja säveltäjien kanssa. Hänen ja säveltäjä-pianisti Tiina Kukkulan yhteistyö on synnyttänyt myös uutta suomalaista laulumusiikkia. Kukkulan Naiseuden keskikesä -laulusarja (2025) rakentuu suomalaisten naisrunoilijoiden teksteille ja tarkastelee naiseuden, elämänmuutosten ja keski-ään kokemuksia. Klemettilä ja Kukkuola ovat esittäneet teosta yhdessä, ja heidän lied-duonsa palkittiin vuonna 2025 Laulun valo -lied-duokilpailussa.

LAULUTEOSTEN SANOITUKSET

Samaan tahtiin

Sinä ja minä, kaksi nuottia
samassa laulussa,
aina soimassa, aina synkassa —
no, ainakin melkein.
Olemme yhdessä samassa soinnussa,
kun äänet kietoutuvat toisiinsa,
hiljaisuus ja ääni kohtaavat.
Tunnumme sävelten liikkeit,
hengitämme samaan tahtiin,
löydämme sen hetken,
kun kaikki tuntuu oikealta,
ja maailma pysähtyy.
Kuljemme elämää rinnatusten,
pientä mutkaa kiertäen,
välistä ojasta ylös hinaten,
aina uudelleen nauraen,
sille samalle vanhalle jutulle,
joka on pysynyt matkassa mukana.
Sinä ja minä, kaksi nuottia
samassa laulussa,
elämän karikot koluten,
luomme oman musiikkimme,
väritämme todellisuuden.

Tiina Kukkula

Täällä minä olen, keittiössä!

Työt ovat äkkiä tulleet lapsekkaiksi
ja huutavat äitiä.

Pöytä katsoo anovasti

ja ruikuttaa siivoamaan itsensä,

kattila kiljuu kita ammollaan,

lattia potkii kintuissa ja kaipaa rähtiä,

piano irvistää koirana pölyvällyjensä alta

— voi tätä iänikuista äitiyttä!

Yösydännä mies saapuu ja käpertyy kainaloon,
muuttuu pieneksi,

ja nainen tuo — hentoluinen — levenee mereksi,

ottaa vastaan toiveiden valittavat laivat,

muuttuu satamaksi ja unohtaa nimensä.

Eira Stenberg

Herääminen

Rajuilmassa murtui kerran
minun purteni huoleton.
Tuhat kauhua koin sinä yönä
käsivarsilla aallokon.
Mitä rakastin, kaikki, kaikki,
läpi aaltojen hajosi.
Löi silmiini myrskyn siivet.
Vesi altani hajosi.
Niin ikuisen uneni halki
nous laulua mainingin.
Läpi luomien valkeni taivas.
Minä silmäni aukaisin.

Mitä näen: meri aamussa päilyy
sen aalloilla pilviä ui.
Mihin katson, mainingeilla
vain aamun pilviä ui.
Ja niin kuin en ennen, koskaan,
näen, tunnen kauneuden:
on salaista valoa täynnä
vesi, taivas ja tuulet sen.

Mitä merkitsi se, mikä hukkui,
en enää muistaa voi.
Näen vain, joku itkuni kuuli,
joku myrskyn kammitsoi.

Ja kun altani vajosi kaikki,
mitä koskaan rakastin,
joku kantoi käsillänsä
minut keinuun mainingin.

Saima Harmaja

Kehtolaulu

Niin hiljaa yli nummen
katsovat minuun lempeät yöt.
joina meren maininki
keinu
ja laulaa

Rakastan keinuvaa kehtoa
ihmislapsen,
rakastan, rakastan
elämän hienoa luoja-kättä.

Kuulethan lauluni:
Hiljainen yö on rakastettuni,
näinä öinä
onni uniini kietoutuu,
näinä öinä
rytmini lankeaa
hyväilyjen ihmeelliseen poljentoon
Rakastan, rakastan sinua, Ihminen

Kirsi Kunnas

Naisia kuvastimen äärellä

Kerro, kerro kuvastin,
minne oikein katosin.
Minne ohut sorja varsi?
Kuka yltäni sen karsi?
Minne silmän loiste syvä,
iho heleä ja hyvä?
Kerro, kerro kuvastin,
minne oikein katosin.

Kerro, kerro kuvastin,
itsenikö unohdin.
Jäivät lenkit, kuntokoulut,
töitä paiskin kesät, joulut,
itseäni piiskoin, riistin,
sisimpäni toiveet kiistin.
Kerro, kerro kuvastin,
itsenikö unohdin.
Vaikene, jo kuvastin!
Liikaa sinuun katselin.
Kuinka ruodit elämääni,
mursit ilon, käänsit pääni.
Ruokit syyttein, mielipitein,
kahleisiin sait monin sitein.
Vaikene jo kuvastin!
Oman tieni valitsin.

Anna-Mari Kaskinen

Amaryllikseni

Minun tyttäreni, amaryllikseni, kuinka kaunis oletkaan.

Hehkut upeassa kukassasi.

Loistat rohkeasti katseita keräten
piilottamatta vahvoja, punaisia terälehtiäsi.
Vartesi näyttää kestävän myrskytuulet.

Niin kuin varsi amarylliksen
sinunkin vartesi taittuu liian painon alla,
kaatuu kaltoin kohtelusta.
Liika hoiva saa sen kurkottamaan vapauteen,
kasvamaan liian pitkäksi ja ohueksi,
hennoksi kestäämään kukkasi painon.

Siksi minunkin on annettava sinun kasvaa
yksin itseäsi kannatellen,
yksin voimasi löytäen.
Olen sinun juuresi, sinun mukulasi,
juurrutan sinut maahan, hoivaan ja annan
ravintoa

Tiina Kukkula

Vaikka kaiken kadottaisin

Tarvitsen sinua tähän aamuun
Koivu tarvitsee vettä
Kevät pientä vihreää toivoa
Ja minä sormiesi harhailua tarvitsen.

Januskasvoinen miesnainen
Rakkaus, joka ei erota
Kumpi meistä tärisee,
Kun maa järkkyy alla.

Sulaudumme,
Aika kulkee ympyrää.
Hengitämme
Pitkää, nousevaa nuottia.

Tarvitsen sinua tähän aamuun
Kevään toivo,
pieni vihreä,
ihosi tuoksu,
koivun silkkinen pyjama.
Vaikka kaiken kadottaisin
Näitä en ikinä.

Katri Rauanjoki

Tyttärentytär

Hän nukkuu, liljannuppu pienoinen
nukkuu,
tuoksuu kuin tähti,
nukkuu
Ja me valvomme

Harmaat, kutovat leijonaemot
Jähmetämme raskaan liikenteen
Ilmojen liikkeen, sormellamme
luomme maan sotkan munasta

Koska meillä on nyt
Puhdas alku, kaiken siemen
Kaiken ydin, kaiken kauneus.
Eikä meidän vahtivuorollamme
Kukaan
Mene
Tähän
Makuuhuoneeseen.
Katri Rauanjoki

Keskikesä

Tässä tämä on
kuin puolikas paperilehteä
keskikesän lämmin aamu
ruusut täydessä kukassa
vadelmat mehustumassa.
Kun kerrankin on aikaa.

Lapsi ei mahdu samaan
paitaan kuin eilen tai
samoihin aatteisiin.
Lapsen peilissä on aikuinen
Minun peilissäni äidin
Äidin peilissä mummon kuva.
Kuka meistä nousee aamulla
Ja minkälaiseen kipuun?

Tässä tämä on, vaihdetaanko lukuvuoroa?
Voin olla rauhassa tarpeeton
Lähteä milloin haluan
Lahjoittaa lupiinikimppuja
Kun kerrankin on aikaa.

Palata takaisin polkuja
Jotka veivät hetken juhlaan
Kerään kasaksi poislähteviä
Toiseen kasaan taloon jääviä

Kolmanteen kerään epätietoisia
Ja tuuli sekoittaa pinoni
Kuin väsynyt peluri korttipakkaa.

Tässä tämä on
Ehkä puolivälin tienoilla
Kun osaa valita taistelunsa
Ja olla tarvittaessa hiljaa
Olla kiitollinen tai raivoisa.
Kun mikään ei ole nupussa.
Kun kerrankin on aikaa.

Katri Ravanjoki

Olen tyttö, ihanaa!

Noussut maalle äskettäin
santaisin rantakaurapäin.
On navahtunut valkama,
joka minua unelmoi.

Lepät seisovat lumottuina,
taskuruohot hymyilevät,
kukkasilmät leviävät,
tunnollinen tuuli unohtaa,
puhaltaa rantamännyn pipiin,

kun tulla mullahtelen,
kömmähtelen kaaliperhosia,
västäräkkejä, matosäkkejä,
lennähtelen ruoholaukkaa,

Ilo pirskahtelee, pistelee,
joka naarmussa:
voi ei, tämä on kyllä,
liikaa, ihanaa!

Merja Virolainen

11.-18.10.
UUDEN 2026
MUSIIKIN
LOKAKUU

Pohjois-Suomen 22. nykymusiikkijohlat